

Catalan Abstracts

L'expressió del subjuntiu en francès antic

France Martineau

Aquest article examina la relació entre l'expressió del subjuntiu i la manca d'obviació del subjecte en francès antic. En primer lloc, demostro que les solucions que es basen en la rivalitat subjuntiu/infinitiu no poden explicar les dades del francès antic; també sostinc que si bé T és anàforic a les clàusules de subjuntiu, aquest tret no és directament responsable de l'obviació del subjecte. Basant-me en Progovac (1993), proposo que la manca d'obviació del subjecte en francès antic depèn de la visibilitat d'un sintagma de mode (MoodP). En francès antic, el verb principal no selecciona el mode subjuntiu; en conseqüència, MoodP ha de ser visible a la FL perquè el tret [-realitzat] que porta no és recuperable. La manca d'obviació del subjecte es deu al fet que MoodP, que és visible, lliga T [+anàfora] i limita el domini de lligam a la clàusula de subjuntiu subordinada. En francès modern, MoodP pot ser recuperat per tal com el subjuntiu sí que és seleccionat pel verb principal. A conseqüència d'això, el domini de lligam de T s'amplia a la clàusula principal i es donen els efectes propis de l'obviació del subjecte.

Una investigació electropalatogràfica de la complexitat segmental en les consonants alveolopalatals

Daniel Recasens, Jordi Fontdevila i Maria Dolors Pallarès

Dades electropalatogràfiques sobre [ɲ] i [j] mostren la conveniència de distingir almenys dues classes articulatòries de consonants dorsals altes (exclosos les velars), això és, alveolopalatals i palatals pròpiament dites. El contacte lingual en la zona medio-postpalatal és menor i més variable en el cas de [ɲ] que en el cas de [j], la qual cosa suggereix que el dors de la llengua s'activa per a l'última consonant però no pas per a la primera. Argumentem que la presència d'un ampli contacte darrere de la regió alveolo-prepalatal i una configuració de tipus [j] en el relaxament de la constricció no són indicatius d'un gest dorsal per a [ɲ], sinó el resultat

d'efectes mecànics. Aquesta visió suggereix que les consonants alveolopalatals no són pas segments complexos (produïts alhora amb un gest apical i un gest dorsal), sinó segments simples (produïts amb l'àpex i el predors en la zona alveolo-prepalatal). Els processos fonètics i fonològics que afecten aquestes consonants es poden explicar si s'assumeix que són segments no complexos.

Pujada de clític des de clàusules finites i trasllat llarg del nucli

Arhonto Terzi

Un cert nombre d'explicacions de la pujada de clític l'han considerada un fenomen que es correlaciona exclusivament amb l'infinitiu. Aquest article mostra que aquesta correlació no s'hauria d'entendre en el sentit que les configuracions de reestructuració hagin de ser necessàriament monoclausals. Mitjançant la presentació de casos de pujada de clític des de clàusules subordinades finites, també demostra que les propostes que l'associen amb la manca de Temps (o amb elevació de Temps) tampoc no són satisfactòries. Jo sostinc que, si bé la pujada del clític és un cas de trasllat de nucli, i està sotmesa, per tant, a HMC/ECP, també està restringida pel requeriment que els nuclis a través dels quals es trasllada el clític estiguin coindexats. Aquest requeriment l'atribueixo al fet que la pujada de clític és seguida per un trasllat de sintagma a la FL, que es produeix a través de les posicions d'especificador respectives. Aquesta coindexació en contextos finits fa que la pujada de clític sigui possible en llengües romàniques amb una estructura de la frase pròpia de les llengües balcàniques; en les altres llengües romàniques, on el control i l'elevació es limiten als infinitius, el fenomen és inexistent.

La pujada de clític en les construccions causatives

Xavier Villalba

En aquest article s'argumenta que es pot donar compte de la distribució de la pujada de clític en les construccions causatives si s'assumeixen dos processos motivats de manera independent: la Incorporació de Det, concebuda com un mitjà lícit per comprovar els trets de Cas, i la Incorporació de Verb, un procés que trobem a les construccions causatives. La interacció d'aquests dos trasllats de nucli amb principis generals de la Gramàtica Universal no tan sols explica el conjunt de les dades empíriques sinó que també dóna resposta al problema teòric que l'opcionalitat de la pujada de clític planteja al Principi d'Últim Recurs (*Last Resort Principle*) de Chomsky (1992).